

sanctione decernimus, ne quid tam Episcopis Gallicanis, quam aliarum provinciarum contra consuetudinem veterem liceat, sine viri venerabilis Papæ urbis æterna auctoritate tentare: sed illis, omnibusque pro lege sit, quicquid sanxit, vel sanxerit Apostolicæ sedis auctoritas. Ita ut si quisquis Episcoporum ad iudicium Romani Antistitis evocatus venire neglexerit, per Moderatorem ejusdem provinciæ adesse cogatur, per omnia servatis, quæ Divi parentes nostri Romanæ Ecclesiæ detulerunt. Nec tamen aliud omittam argumentum, quod ejus est virtutis, ut adversus illud nihil nisi injustè possit objici; scilicet accusationes & appellationes aliorum Patriarcharum apud Romanum, Romanique sententias in causis eorum etiam cum Synodis latas.

II. De Constantinopolitano Patriarcha in primis dicam. Flavianus hujus sedis Episcopus à Synodo depositus, statim Romanum Pontificem per libellos appellavit, ut Valentinianus ^a Imperator testatur ad Theodosium Orientis Imperatorem, verbis quæ hic referantur dignissimis. *Quam nos à nostris majoribus habemus traditam, debemus cum omni competenti devotione defendere, & dignitatem propriæ venerationis B. Apostolo Petro intemeratam & in nostris temporibus conservare: quatenus beatissimus Romanæ civitatis Episcopus, cui principatum sacer-*

CONSTANTINOPOLITANUS
Patriarcha
SUB ROMANO.

^a Ex epist. Valentiniani ad Theodof. parte 1. Conc. Chalced. ut supra.

Τούτῃ γὰρ χάριν κατὰ τὸ ἔθος τῶν συνόδων καὶ ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπος αὐτὸν ἐπεκαλέσατο διὰ λεβέλλου ἐνεκα τῆς ἀνακυψάσης φιλονεικίας περὶ τῆς πίστεως.

^b Felix P. epist. 6. ad Acacium.

^c Actio 1. Concil. Constant.

sub. Agap. & Menna. Οὗτος

οὗν ὁ τίμιος ἀνὴρ, τὰ κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἀθέσμως τοιμώμενοι μαθὼν διὰ τὴν πλείων, καὶ λεβέλλων ἡμετέρων καὶ ταῦτα αὐτῇ ἔπει παραλαβὼν καθάπερ οὐδὲ εἰς θέαν τὸν κατὰ τῶν κανόνων μάνεντα, Ἀνθιμὸν παραδέξασθαι ἡθρούνθη, ἀλλὰ τοῦτον δικαίως ἐξωθήσας τὴν τῆς ἐκκλησίας πόλεως ἱερατικοῦ θρόνου, συνεπαμυνοῦσης καὶ συνεπισχεύσης τῇ τε καθολικῇ πίστει, καὶ τοῖς θεοῖς κανόσι, τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας, προεχειρίσατο, τῇ δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ, τὸν ἐπὶ ὁρθῇ πίστει, καὶ σώφρονι βίῳ, καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ, καὶ τῇ ἐγχειρισθείσῃ αὐτῷ τῶν ἀσθενούντων διακονίᾳ, μαρτυρούμενον Μηνᾶν τὸν ἀγιώτατον.

αὐτὸς ἐπέχειν τόπον, &c.

dotii super omnes antiquitas contulit, locum habeat, ac facultatem de fide & sacerdotibus judicare, Domine sanctissime Pater, & venerabilis Imperator. Hujus enim rei gratia, secundum solemnitatem Conciliorum, & Constantinopolitanus Episcopus eum per libellos appellavit, propter contentionem quæ orta est de fide. Si quis etiam Acacium Constantinopolitanum Episcopum à Felice tertio condemnatum & depositum ignorat, ipsius Felicis non tantum Concilii nomine scribentis sed & propria auctoritate fungentis, ^b epistolam ad eundem Acacium legat, ibi hujus depositionis sententiam reperiet. Habe, inquit, cum his quos libenter amplecteris, portionem, ex sententia præsentis, quam per tuæ tibi direximus Ecclesiæ Defensorem: Sacerdotali honore, & communione Catholica, necnon etiam à fidelium numero segregatus, sublatum tibi nomen & munus ministerii sacerdotalis agnosce, Sancti Spiritus judicio, & Apostolica auctoritate damnatus. Sed non minus authentica, quàm illustris est alia depositio Anthimi ejusdem Constantinopolitanæ Ecclesiæ Patriarchæ per Agapetum Romanum Pontificem, qui etiam hoc deposito, Mennam in ejus locum substituit, ut legitur actione prima Concilii ^c Constantinopolitani sub Agapeto & Menna, verbisque adeo expressis, ut nullus super sit dubitandi locus, quin supremam habuerit Romanus Pontifex in Constantinopolitanam auctoritatem. Ea sunt: *Misit itaque Deus huic civitati Agapetum, qui verè ἀγαπητός, id est, dilectus à Deo & hominibus, Pontificem antiquæ Romæ, in depositione Anthimi, & prædictorum hæreticorum, tanquam olim Petrum magnum Apostolum Romanis, in depositione Simonis Cretiani. Iste ergo honorabilis vir, sciens per libellos plurimorum nostrorum ea, quæ iniquè contra Ecclesias præsumpta fuere, ea ipso visu semel accipiendo, neque ad visum suscipere voluit Anthimum furentem adversus canones: sed nunc justè ejecit de sacerdotali sede civitatis sue: & coopitulante, & coadunato Catholica fidei & divinis Canonibus vestro imperio, præfecit ipsi Ecclesiæ sanctissimum Mennam, recte fidei, & vitæ pudice, & honesta conversationis, & infirmantium sibi in injungenda dispensatione approbatissimum.*

Hæc aliaque hujusmodi à summis Pontificibus Synodicè, ut moris tunc erat in rebus magni momenti, hoc est ex Synodorum five generalium, five Occidentalium sententia, ut plurimum facta esse non ignoro: sed non obstat quo minus eos Constantinopolitani Patriarchæ superiores agnoscamus, cum Synodis semper per legatos præfuerint, aut eas confirmarint, ipsæque generales nomine Romanorum Pontificum sæpius Decreta similia ediderint. Id de Ephesina certum est, cum ab ejus Patribus circa ejus celebrationem & Nestorii condemnationem scribatur, *Antequam sanctissima hæc Synodus ^d conveniret,*

Cele.

^d Conc. Ephes. de Sent. Nest. ad Imp. Κυρίλλῳ, τῷ τῆς Ἀλεξανδρείας μεγαλοπρέσβει, καὶ τῷ αὐτῷ ἐπέχειν τόπον, &c.